

Dániel könyve – Ötvenhatodik szám

A Jelenések 17 titkának feltárása: a nagy parázna és a fenevad végső próféciája

Jeff Pippenger

2024-01-20

A bibliai prófécia királyságainak utolsó ábrázolása a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében található. Abban a fejezetben, a harmadik versben János a „pusztába” vitetik, hogy az angyal megmutathassa neki a prófécia „nagy paráznájának” ítéletét, aki „sok vizen” ül, és „paráználkodott” a „föld királyaival”.

És jöve egy a hét angyal közül, akiknél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jer, megmutatom néked a nagy paráznának ítéletét, aki a sok vizen ül; akivel a föld királyai paráználkodtak, és az ő paráznaságának borától megrészegedtek a föld lakosai. És elvive engem lélekben a pusztába: és láték egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevaden, amely tele vala káromlásnak neveivel, és hét feje és tíz szarva vala. Jelenések 17:1–3.

János saját szavai szerint a „puszta” a pápai uralom ezerkétszázhatvan évét jelképezi, 538-tól a vég idejéig, 1798-ig.

Az asszony pedig a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig. ... És adatott az asszonynak a nagy sas két szárnya, hogy a pusztába repüljön, az ő helyére, ahol tápláltatik ideig, időkig és fél időig a kígyó színe elől. Jelenések 12:6, 14.

Lélekben János átvitetett a pápai uralom ezerkétszázhatvan évének idejébe. Ezt az időszakot előképezte a szárazság három és fél esztendeje Jezábel, Akháb és Illés történetének idején. Ezeknek az éveknek addig kellett tartaniuk, amíg a pápaság 1798-ban meg nem kapta halálos sebtét, mert úgy volt „elhatározva”, hogy ez az első felháborodás végén következze be, amely annak a háborúnak a lezárulása volt, amely a szentélyre és a seregbe zúdított a pogányság és a pápaság mint két pusztító hatalom által. Mindezek a tények a közelmúlt cikkeiben már bemutatásra kerültek.

A „nagy parázna” Ézsaiás Tírusz paráznája, akinek hetven jelképes esztendeig feledésbe kellett merülnie; ezek voltak „egy király napjai”. Az Egyesült Államok történelme a jelképes hetven esztendő történelme, amelyet a fogság hetven éve előképezett Babilon uralma alatt, a bibliai prófécia első királyságának idején. E történelmi időszak alatt Tírusz nagy paráznájának feledésbe kellett merülnie. E történet végén ismét emlékezetbe kellett jönnie, és újra ki kellett mennie, hogy dalait énekelje, s ekképpen paráználkodjék a föld királyaival. János lélekben a pápai uralom történetébe vitetett, hogy meglássa a pápai hatalom ítéletét. Annak a papi leánynak az ítélete, aki paráználkodott, az volt, hogy tűzzel égessék meg.

És ha valamely papnak leánya paráználkodással megfertőzteti magát, atyját gyalázza meg: tűzzel égettessék meg. 3Mózes 21:9.

Abban a látomásban, amelyet Jánosnak adott a hét utolsó csapás egyikét kitöltő angyalok egyike a nagy parázna ítéletéről, az állt, hogy tűzzel égetik meg őt.

És a tíz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölnek a paráznát, és pusztává és mezítelenné teszik őt, és megeszik az ő testét, és megégetik őt tűzzel. Jelenések 17:16.

A vizek, amelyeken a nagy parázna ül, a világ népei, akik az ő hatalma alá kerülnek, amikor az Egyesült Államok az egész világot megtéveszti, hogy imádja a fenevadat, aki egyúttal a nagy parázna is. Az Egyesült Államok ezután a Jelenések tizenhetedik fejezetének prófécijában ábrázolt tíz király legfőbb királyává lesz, és ebben a szemléltetésben az Egyesült Államok azt az első királyt képviseli, aki paráznaságot követ el a paráznával, noha azt a cselekedetet ezt követően valamennyi királlyal véghezviszi.

A sok király közül az első királyt Akháb képviseli, aki a nagy paráznával volt házasságban, akit a Thiatíra gyülekezetében Jezábel jelképez. Jezábelnek (a nagy paráznának) az ítéletét a tíz király hajtja végre, akiket az Egyesült Államok hatalma kényszerít majd egyház és állam szövetségébe. Ezek a királyok bele fognak egyezni abba, hogy megengedjék a pápaságnak a világ feletti uralmat (hogy a vizeken üljön), jóllehet gyűlölnek a paráznát.

És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király, akik még nem kaptak királyságot; de királyokként hatalmat kapnak egy órára a fenevaddal együtt. Ezek egy akaraton vannak, és erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják. Ezek a Bárány ellen hadakoznak, és a Bárány legyőzi őket: mert ő uraknak Ura és királyoknak Királya; és akik vele vannak, elhívottak, választottak és hűségesek. És monda nékem: A vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna ül, népek és sokaságok és nemzetek és nyelvek. És a tíz szarv, amelyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölnek a paráznát, és pusztává és mezítelenné teszik őt, és húsát megeszik, és őt tűzzel megégetik. Mert az Isten adta szívükbe, hogy véghezvigyék az ő akaratát, és egyetértsenek, és királyságukat a fenevadnak adják, mígnem beteljesednek az Isten beszédei. És az asszony, akit láttál, ama nagy város, amely uralkodik a föld királyai felett. Jelenések 17:12–18.

A „tíz király” (az Egyesült Nemzetek) valójában gyűlöli a pápaságot, de a körülmények arra kényszerítik őket, hogy rövid életű királyságukat a pápai hatalomnak adják át, abban a hiábavaló reményben, hogy megmentse a világot növekvő csapásaitól. Amikor felismerik annak csalárdságát, eszüközze válnak arra, hogy tűzzel égessék meg őt, a Leviticusban foglalt törvény beteljesedéseként.

A „tíz király” azáltal „harcol a Báránnyal”, hogy üldöztetést hoz Isten végidei népére.

Miért tombolnak a pogányok, és gondolnak hiábavalóságot a népek? Fölkelnek a föld királyai, és a fejedelmek együttesen tanácskoznak az Úr ellen és az ő Felkentje ellen, mondván: Szakítsuk le bilincseiket, és vessük le magunkról köteleiket! Aki az egekben lakozik, nevet; az Úr csúfot úz belőlük. Majd szól hozzájuk haragjában, és megrettenti őket búsulásának hevességével. Zsoltárok 2:1–5.

Az a királyok által a pápaság érdekében véghezvitt üldözés Krisztus ellen is végbement a kereszten.

Aki szolgádnak, Dávidnak szája által ezt mondottad: Miért dühöngenek a pogányok, és gondolnak a népek hiábavalóságokat? Felállottak a föld királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen. Mert bizony a te szent Fiad, Jézus ellen, akit felkentél, összegyűltek Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével együtt, hogy véghezvigyék mindazt, amit a te kezéd és a te tanácsod eleve elvégzett, hogy megtörténjék. Cselekedetek 4:25–28.

A „föld királyai”, akik Krisztus ellen támadtak keresztre feszítésekor, a Jelenések tizenhetedik fejezetének „tíz királyát” jelképezik, akik ismét hadat viselnek a Bárány ellen azért, hogy üldözik az ő népét. A keresztnél ezek a királyok voltak a „gonoszok gyülekezete”, akik „körülvettek” Krisztust, és ugyanezt teszik újra az ő utolsó napi népével is.

Mert ebek vettek körül engem; a gonoszok gyülekezete bekerített engem; átszegezték kezeimet és lábaimat. Megszámálhatnám minden csontomat: ők néznek és bámulnak engem. Megosztoznak ruháimon, és köntösökre sorsot vetnek. Zsoltárok 22:16–18.

A tíz király, akik ítéletet hoznak a nagy parázna fölött, tűzzel égetik meg őt, mert olyan parázna, aki pap leányának vallja magát. Ezek a királyok „kutyákként” is meg vannak jelenítve, és a tíz király nemcsak tűzzel égeti meg a nagy paráznát, hanem „megeszik az ő húsát” is. Jezábel halála akkor következett be, amikor ledobták a falról, s a földre csapódva szétfröccsent, azután pedig a kutyák odajöttek és megették a húsát.

És amikor Jéhu Jezréelbe érkezett, Jezábel meghallotta azt; és kifestette az arcát, felékesítette a fejét, és kitekintett az ablakon. És amint Jéhu belépett a kapun, ezt mondta: Békessége volt-e Zimrinek, aki megölte az ő urát? Ő pedig felemelte arcát az ablakra, és ezt mondta: Ki van mellettem? Ki? És kettő vagy három eunuch tekintett ki hozzá. És ő ezt mondta: Vessétek le őt. Azok tehát levetették; és vére némelyest a falra és a lovakra freccsent; ő pedig eltaposta őt. És amikor bement, evett és ivott, majd ezt mondta: Menjetek, nézzétek meg most ezt az átkozott asszonyt, és temessétek el; mert király leánya volt. És elmentek, hogy eltemessék; de nem találtak belőle többet, mint a koponyát, a lábakat és kezeinek tenyereit. Ezért visszatértek, és megmondták neki. Ő pedig ezt mondta: Ez az Úr szava, amelyet szólt az ő szolgája, a tisbei Illés által, mondván: Jezréel határában az ebek eszik meg Jezábel testét; és Jezábel holtteste olyan lesz, mint a ganéj a mező színén Jezréel határában; úgyhogy nem mondhatják majd: Ez Jezábel. 2Királyok 9:30–37.

A tíz király, akik az Egyesült Nemzetek, s akiknek fő királyja az Egyesült Államok, ítéletet hoznak a pápaságra azért, hogy tűzzel égetik meg őt, és megeszik az ő húsát. Ez az az ítélet, amelyet az angyal azért jött megmutatni Jánosnak; és ennek érdekében Jánost a pusztá történelmébe vitte, de nem egyszerűen a pusztá történelmének valamely tetszőleges pontjára, hanem magának az időszaknak a legvégére. Nyilvánvaló, hogy János az ezerkétszázhatvan év végére helyeztetett, mert amikor meglátja az asszonyt, az már részeg volt az üldözés vértől, és már a paráznak anyjaként volt azonosítva.

És lélekben elvitt engem a pusztába; és láttam egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevadon, amely tele volt káromlás neveivel, és hét feje meg tíz szarva volt. Az asszony pedig bíborba és skarlátba volt öltözve, arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel felékesítve, kezében

arany pohárral, amely tele volt paráznaságának utálatosságával és tisztátalanságával. És homlokára egy név volt írva: TITOK, A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA. És láttam, hogy az asszony részeg a szentek véréből és Jézus vértanúinak véréből; és amikor láttam őt, nagy csodálkozással csodálkoztam. Jelenések 17:3–6.

Tírusz paráznája, aki egyúttal az a „nagy paráznánő” is, akit a Jelenések könyve tizenhetedik fejezete ábrázol, feledésbe merülésre volt rendelve mindaddig az időig, amikor ismét énekelni fogja dalait, és paráználkodik a föld királyaival.

Bármely megbízható, 1950 előtt megjelent szótár megállapítja, hogy a Jelenések tizenhetedik fejezetében skarlátba öltözött asszony a római katolikus egyház jelképe, ma azonban a világ úgy gondolja, hogy a katolikus egyház keresztény egyház. A világ elfelejtette, ki is ő valójában.

Amikor János meglátta őt, a sötét középkor üldözése a végéhez közeledett, mert már megrészegeedett a szentek véréből. A természetes a szellemi szemlélteti, és az ember azután részegeedik meg, hogy iszik, nem pedig előtte.

Azok a protestánsok, akik évszázadokkal 1798 előtt szakadtak el a katolicizmustól, 1798-ra már megkezdték visszaújtuk a katolikus közösségbe, mert őt „A PARÁZNÁK ANYJA”-ként azonosították. Amikor János meglátta őt és elsodálkozott, azok az egyházak, amelyek korábban kiváltak az ő közösségéből, már visszatértek. Így János 1798-hoz vitetett, amikor a nagy parázna már keresztények millióit gyilkolta meg, és már rávette a korábbi protestáns egyházakat, hogy elfogadják az ő vakmerő igényét, miszerint ő az egyházak feje, amint azt I. Justinianus 533-ban meghatározta.

Az 1798-as prófétai nézőpontból az angyal ezután bemutatta Jánosnak a bibliai prófécia királyságainak utolsó ábrázolását.

És így szólt hozzám az angyal: Miért csodálkoztál? Megmondom neked az asszony titkát, és a fenevadát, amely hordozza őt, amelynek hét feje és tíz szarva van. A fenevad, amelyet láttál, volt, és nincs; és feljön a mélységből, és veszedelemre megy: és csodálkoznak a föld lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe a világ alapítása óta, amikor meglátják a fenevadat, amely volt, és nincs, noha van. És itt van az értelem, amelyben bölcsesség van. A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül. És hét király is van: öt elesett, az egyik van, a másik még nem jött el; és amikor eljön, kevés ideig kell megmaradnia. És a fenevad, amely volt, és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és veszedelemre megy. És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király, akik még nem kaptak királyságot; de királyi hatalmat kapnak egy órára a fenevaddal együtt. Jelenések 17:7–12.

A fenevad a bibliai próféciaiban egy királyság, amint ez Dániel hetedik és nyolcadik fejezetében könnyen azonosítható; és az a titok, amelyet az angyal János elé tár, a fenevadnak és a fenevaden ülő asszonynak a titka. A fenevaden ülő asszony ama nagy parázna, aki paráználkodik a föld királyaival. Ő Jezábel, és a férje Akháb.

Annak okáért elhagyja a férfi az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek egy testté. 1Mózes 2:24.

A férfi férfi, és a nő nő, de együtt egy test. A fenevad titka az, hogy egyház és állam egyesülése, a nő (egyház) és a fenevad (királyok) olyan egyesülése, amely egy királyságot alkot, noha két részből áll. Az államvezetés és az egyházkormányzás egyesítése, úgy, hogy a nő uralja a kapcsolatot, a „fenevad képmása”. Jánosnak azt mutatják meg, hogy a nőt a fenevad hordozza, mert ő az, aki uralja a kapcsolatot.

És az asszony, akit láttál, ama nagy város, amely uralkodik a föld királyain. Jelenések 17:18.

A fenevad és az asszony együtt egy királyságot (egy testet) képviselnek, de az angyal a nagy parázna és a föld királyai közötti kapcsolatra helyezi a hangsúlyt. „A fenevad, amely” „volt, és nincs”, amely „feljön a mélységből, és veszedelemre megy”, s amelyen „elcsodálkoznak a föld lakosai”, a pápaság, amikor a nagy parázna halálos sebe meggyógyul. Ő „volt” a bibliai prófécia ötödik birodalma, de „elvégeztetett”, hogy 1798-ban halálos sebet kapjon.

Amikor János lélekben 1798-ba vitetett, „nem” volt fenevad; és „mégis”, amikor halálos sebe begyógyul a hetven jelképes év végén, amely a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel zárul le, ismét „van” — újra él, énekli dalait, paráználkodik, és meggyilkolja a keresztényeket.

A tizenhetedik fejezet a bibliai prófécia királyságainak utolsó bemutatása, és mint ilyen, összhangban kell állnia a bibliai prófécia királyságainak első említésével. E királyságok első említése Dániel könyvének második fejezetében található, amely mindkét azon táblázaton ábrázolva van, amelyek Habakuk parancsának beteljesedései voltak: írd le a látomást, és tedd világossá táblákon.

A milleriták helyesen értették Dániel próféciaabeli királyságait, amint azok a második, a hetedik és a nyolcadik fejezetben megjelennek, de megértésük nem volt teljes. Miller Dániel második fejezetének ékköve tízszer fényesebben ragyog az utolsó napokban, mert felismertetik róla, hogy nemcsak a bibliai prófécia királyságaira való első utalást azonosítja, hanem annak a kijelentésnek első utalását is, hogy a nyolcadik a hét közül való. Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti.

Valamennyi próféta az utolsó napokról szól, és János a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében azonosítja az utolsó földi királyságot, amikor bemutatja „a fenevadat, amely” „vala, és nincsen; és feljön a mélységből, és megy a veszedelemre”. A fenevad „a mélységből” jó fel, ami „a sátáni hatalom új megnyilvánulásának” jelképe.

„„Amikor befejezik [éppen befejezik] bizonyágtételüket.” Az az időszak, amely alatt a két tanúnak zsákruhába öltözve kellett profétálnia, 1798-ban ért véget. Amint homályban végzett munkájuk befejezéséhez közeledtek, hadat kellett indítani ellenük annak a hatalomnak, amelyet úgy ábrázol az Írás, mint „a fenevadat, amely a mélységből jön fel”. Európa számos nemzetében az egyházban és az államban uralkodó hatalmakat évszázadokon át a Sátán irányította a pápaság közvetítésével. Itt azonban a sátáni hatalom új megnyilvánulása tárul elénk.” A nagy küzdelem, 268.

Némely teológusok azzal fognak érvelni, hogy mivel a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében a „mélységből feljövő fenevad” az igehely szerint a francia forradalom ateizmusával azonosítatik, ezért a „mélység” kifejezés az ateizmus jelképe. Ám a Jelenések könyve kilencedik fejezetében az iszlám a „mélységből” jött fel, és az iszlám nem ateizmus. A mélység egy sátáni megnyilvánulást jelképez.

„Megmondtam neki, hogy az Úr látomásban megmutatta nekem, hogy a mesmerizmus az ördögtől való, a mélységből származik, és hogy hamarosan oda fog jutni azokkal együtt, akik továbbra is alkalmazzák azt.” Review and Herald, 1851. július 21.

Valami, ami „az ördögtől” van, „a mélységből” való. A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében a fenevad, amely a mélységből jön fel, az a hatalom, amely veszedelemre megy, és amely után csodálkozva mennek azok, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe. A „veszedelem” örök kárhozatot jelent, és a Jelenések könyvében a „tűz tavaként” van ábrázolva, amelybe a fenevad vettetik.

És megragadták a fenevad, és vele együtt a hamis próféta, aki csodákat tett ölötte, amelyekkel megtévesztette azokat, akik felvették a fenevad bélyegét, és akik imádták annak képét. Ők ketten elevenen vettetének a kénkövel égő tüzes tóba. Jelenések 19:20.

A tizenharmadik fejezetben azonosításra kerül az első, a tengerből feljövő fenevad, amelyet White testvérnő közvetlenül a pápasággal azonosít. Abban a szakaszban a világ csodálattal követi a pápai fenevadat.

És láttam, hogy egyik feje mintegy halálos sebbel megsebesített; de halálos sebe meggyógyult; és az egész föld csodálattal követte a fenevadat. Jelenések 13:13.

A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének ama fenevada, amely után „a föld lakosai csodálkozva mennek”, a sátáni hatalom végső megnyilatkozása, amely akkor következik be, amikor a pápaság halálos sebe meggyógyul a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején. A tizenhetedik fejezetben szereplő asszony és a fenevad minden prófétai jellemzője, amelyen ül, a római egyházat azonosítja, miként az 1950 előtt kiadott szótárak is azonosították.

A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének fenevada az egyház és az állam összekapcsolódásának jelképe, amely a fenevad képmása. A hét fejjel és tíz szarvval rendelkező fenevad az a királyság, amely a tíz királyból áll (az Egyesült Nemzetek Szervezete), s amelyen az asszony ül, és amely fölött uralkodik. Az asszony a pápaság, akit Nagy Babilonként, a paráznak anyjaként azonosítanak. Miután a jelképeket azonosítottuk, visszatérhetünk 1798-hoz, ahhoz a történelmi ponthoz, ahová János elvitetett, hogy megkapja a bibliai prófécia királyságainak utolsó ábrázolását.

Ezekkel a királyságokkal, valamint azoknak Dániel második fejezetében adott ábrázolásával a következő cikkben foglalkozunk.

„Minden nemzetnek, amely a cselekvés színpadára lépett, megengedett, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy megláttassék, vajon betölti-e „az Őrálló és a Szent” szándékát. A prófécia nyomon követte a világ nagy birodalmainak felemelkedését és bukását — Babilon,

Médó-Perzsia, Görögország és Róma. Mindegyikkel, miként a kisebb hatalmú nemzetekkel is, a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbatétele ideje, mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma eltávozott, és helyét más foglalta el.

„Miközben a nemzetek elvetették Isten elveit, és ezzel az elvetéssel a maguk romlását idézték elő, mégis nyilvánvaló volt, hogy az isteni, mindent felülirányító szándék munkálkodott minden mozdulásukon keresztül.” Nevelés, 177.